

Sítě antisvěta a past blaženosti

<https://shambavedi.blogspot.com>

Vyjádření autorky:

"Odpovědi přišly prostřednictvím lucidního snu a mnohým budou připadat jako sci-fi.

Ostatně tajemství paralelních světů a časových mezer se týkají nadpřirozena a věda, jako taková, je popírá. Nelze je dokázat. Dodnes zůstávají v oblasti fantazie a mystiky nebo v teoriích, které jsou považovány za pseudovědecké."

Valeria Kolcova "Shambhala" © 2012-2025

Dne 28.10.2024 se mi dostalo sdělení, že tyto převzaté lucidní sny jsou částečně výstižné. Ne zcela odpovídají skutečnosti. Čtenář sám posoudí, které texty jsou uvěřitelné a které méně.

Příběhy překládal google, dle možnosti dolaďuji do českého jazyka.

Bohumír Tichánek

~ ~ ~

Od pradávna má lidstvo představu, že existuje nejen náš viditelný a hmatatelný svět, ale existuje i jiný svět, neviditelný pro živé, ten, kde člověk skončí po smrti. Legendy a mýty o posmrtném životě, království stínů, nebi a pekle existují téměř u všech národností. Pravda, tyto představy se liší. Někteří tvrdí, že fyzický tělesný život je jediný a po smrti půjdete buď do nebe, pekla, nebo do království stínů podle určitých verzí takového světonázoru. Jiní věří v reinkarnaci, tedy v znovuzrození duší v nová fyzická těla a v mnohosti fyzických životů.

Pravda, ani jeden, ani druhý nemůže dokázat pravdu své víry čistě na fyzické úrovni.

Ateisté - materialisté obecně nevěří v přítomnost vědomí a existenci něčeho tam bez fyzického těla, a proto popírají posmrtný život, jako každý jiný svět neviditelný fyzickým zrakem nebo přístroji.

A zároveň také nemohou dokázat pravdivost svých úsudků, protože s příchodem nových technických možností se některé jevy, které dříve nebyly objeveny, stávají „viditelnými“. A stále se neví, jaký bude další technický pokrok a co bude věda schopna zaznamenat.

Ale skutečnost, že lidstvo od pradávna vždy předpokládalo existenci nějakého jiného světa, toho Světa nebo posmrtného života, zůstává nezpochybnitelným faktem. Pak to znamená, že příčinou nemůže být pouze lidská představivost.

Navíc lidstvo vždy tak věřilo v existenci takového světa, že vznikla mnohá náboženství, která začala regulovat životy lidí tak, aby se po smrti snažili zůstat v dobrých podmínkách tohoto světa a ne v pekle.

Pravda, všechny dobré podmínky se zdály být prostě šťastným fyzickým a tělesným životem, jako na Zemi. Nic jiného se prakticky nevyskytlo.

I když se ve východních naukách objevil pojem nirvána, jako tamní věčný blažený pobyt a

možnost přerušit koloběh znovuzrození ve fyzickém světě. Tedy opět touha po ráji, a vzdálit se od reinkarnací, poznat je, ale s cílem se jich zbavit. Touha po věčné blaženosti...

Existuje tedy skutečně svět odlišný od našeho fyzického světa? Je možné dosáhnout nirvány a věčné blaženosti?

Proč je touha po blaženosti pro duši osudná a jaká může být touha objevit ten svět a nabourat si paměť pomocí cvičení, tréninků a praktik?

Proč vlastně takové „duchovní“ praktiky nedávají nic kromě iluzorních vjemů, když si člověk začne myslet, že už dosáhl všeho? A je tomu skutečně tak, nebo skutečně po dosažení vědomí vyšších světů začíná prožívat blaženost? Co je blaženost: známka toho, že duch dosáhl osvícení, nebo velký podvod a zachycení vědomí v pasti?

Odpovědi na tyto otázky přišly prostřednictvím lucidního snění, a proto tato informace není pro skeptiky a materialisty. Ale třeba se v ní někomu podaří spatřit odpovědi na otázky, které dlouho hledal.

...Proměnlivé rozjasnění během svítání odhalovalo růžové vrcholky na obloze, jež měla inkoustovou barvu. Pak se dálka obarvila perleťovým hřebenem. Ledový vítr přinášel vůni trávy z údolí a ptačí křik. Před námi je známý průsmyk a tenká nitka visutého mostu se stále dál vine nad roklí. Různobarevné stuhý modlitebních vlajek bijí do obíleného chortenu a na druhé straně rokle je otvor prastaré jeskyně, vždy černý. Brzy první zlatý paprsek se do ní zaboří a v dalekých hlubinách se rozhoří prastarý tanec na fresce.

...Ale teď už je poblíž. Tančící postava černé dákiní Nairatimya...

Další okamžik a nějaká síla mě vtáhla do tohoto obrazu a získal jsem tmavé průsvitné tělo dákiní.

A znovu byl svět vymalován neustále se měnícími, pulzujícími duhovými tóny, odhalujícími podstatu toho, jak jsou tvořeny formy věcí, předměty z Prázdnoty.

Ano. Tento svět se neustále mění a plyne, jako duhový vzor na mýdlové bublině. Ale ti, kteří v něm žijí, ti, jejichž vědomí je ponořeno do jedné z kudrlinek těchto nekonečných vzorců, to nevidí. Vidí vzor zevnitř. A připadá jim to jako obyčejný hmotný svět.

Vzorec existence, podíváte-li se na něj z tohoto úhlu, jakoby zamrzl a jeho tok a proměnlivost jsou prakticky neviditelné. Protože trvá roky, než uvidíte změny. To, co je z tohoto úhlu viděno jako nějaký druh pohybu a změny, se odtud obvykle mihne ve zlomku okamžiku. Ale i ty zdánlivě věčné věci se při pohledu odtud stále mění a dokonce mizí.

Proměnlivost forem a jejich proudění je vlastností samotné substance, z níž vše je. Je to vlastnost éteru.

Ale ve skutečnosti je to jen projev velké Prázdnoty, jakoby jejího napětí. Není-li napětí, zůstává prázdnota, jinak **výsledné napětí** projevuje substanci éteru a ten začne pulsovat a měnit se ve vzorce různých hustot a napětí, které formují myriády světů, hustých pro lidské vědomí a i jemných.. Všechno závisí pouze na síle tahu, způsobující kondenzaci a materializaci. Ale to vše je pro pozorovatele uvnitř obrazců z různých stavů těchto obrazců viděno úplně jinak – pro hutné nebo pro jemné.

Vědomí samo je pouze usazenina, sraženina, proud toho éteru, zhuštěná prázdnota. Tam, kde se napětí láme, formy a impulsy mizí, mizí vědomí, pokud bylo právě v tomto místě napětí prázdnoty. A ukáže se jen prázdnota neboli inertní éter.

Pokud jsou napětí velmi silná, do té míry, že začnou nasávat, pohlcovat jiné formy, požírat i vědomí, vtahovat je do sebe, pak se na tomto místě vytváří **antisvět**.

Samozřejmě, že vědomí, která mohou být do toho všeho vtažena, musí být sama o sobě stejnými těžkými absorbéry. Jiná by se kvůli vlastnostem éteru nemohla octnout v absorpční zóně, což je antisvět nebo démonické světy, když se na to podíváte ze stavu uvnitř vzorců bytí.

Pokud se zóna antisvěta začne zvětšovat a začne ji doplňovat stále více tížících vědomí, pak se to stává velmi nebezpečným pro stav samotného vesmíru. Éter se totiž může obrátit naruby a vesmír se promění v antivesmír. Éter vesmíru, ve kterém se takový vesmír nachází, na takové napětí zareaguje a dojde k jevu podobnému výbuchu, výboji. Toto bude rychlé uvolnění napětí. Impuls vesmíru se projeví ve své podstatě jako reflex a jako proces fyzické odezvy na vznik obrovského napětí a antivesmírný uzel na „těle“ Nadvesmíru bude stržen. Na jeho místě se vytvoří prázdnota nebo inertní éter, který bude postupně překryt éterem Nadvesmíru. Přesně tak je v éterických proudech Nekonečna vidět smrt vesmíru, který se stal antivesmírem.

Vývoj samotného vesmíru by měl usilovat právě o to, aby v sobě znovu vytvořil stejné vlastnosti éteru, to znamená, aby k těmto vlastnostem dozrál, aby byl schopen ochránit vesmír před možností proměnit se v antivesmír a následně, zničení fyzikálními vlastnostmi éteru Nadvesmíru.

Sférické starověké vesmíry, které přežily epochy svého vzniku, již takové vlastnosti svého éteru mají. Proto již v nich probíhají podobné procesy, které ničí centra nejsilnějšího napětí v podobě projevů nejtěžších absorbérů.

Zónou, která přeměňuje takové absorpční napětí na inertní éter, je oblast využití (zóna recyklátoru), která se nachází v jádru vesmíru, v jeho středu. Vzniká postupně, jak spirální vesmíry dozrávají ve středu vesmírného víru. A když už vesmír začne mít dost síly, aby zcela využil nejstlačenější sraženiny éteru (antihmoty a anti-vědomí antisvěta), pak se vesmírný vír začne měnit do tvaru koule a uzamkne se do optimální formy bytí. Takto se objevují zralé dospělé formy vesmírů, v nichž mohou jednotliví duchové také začít cestu vesmíru (*tvorit vesmíry – překl.*). Takto se vesmíry mění v Nadvesmíry.

Ale o tomto velkém procesu vývoje se tu již nejednou mluvilo, možná jinými slovy a obrazy, ale bylo to.

Tyto znalosti se mohou zdát velmi složité a zbytečné těm, kdo žijí ve fyzických tělech v hloubkách hmotného světa. Ale možná to budou oni, kdo pomohou pochopit, co Existence (*Podstata jsoucí za Nadvesmíry – překl.*) skutečně je, a že (co když) je To prostě živá fyzika a ne něčí bláznivá nebo naopak nadvědomá vůle.

Není nic oslnivějšího než život sám, zrozený z fyzikálních zákonů rezonancí éterických frekvencí. Vše se

děje samo od sebe, tedy neúprosně. A každá myšlenka a akt vědomí není jen informace, nýbrž je to impuls, který má určité kmitočty a éterické sestavení. Neexistuje nic, co by se nevyznačovalo kmitočty a sestavami, protože každý impuls je napětím proudů éteru. Jakákoli myšlenka, jakýkoli projev. Nic není pro nic za nic!

Proto v éteru Vesmíru existuje napětí s určitými parametry, které ukrývat nelze. Protože každý převlek je také impulsem, který má určité parametry, a také se projevuje v oceánu éteru zvláštním napětím a kruhy vln, které se od něj šíří, obrazně řečeno.

V oceánu éteru proto není možné nic skrýt.

Temní hierarchové, kteří toto všechno vědí, dokážou vytvořit pouze důmyslné kombinace různých impulsů, aby vytvořili systém pro vzájemné odrážení vln, jak potřebují. Toto je hledaná, skutečná černá magie. Existuje tak dlouho, dokud je samotný vesmír zranitelný - jakožto otevřený vír a dokud nemá dostatek síly, aby uzavřel proudy a tím zastavil zpětné odrazy; obrátil je zpět k jejich zdroji. Čímž nakonec vytvoří zpětné napětí, což povede právě k úplné neutralizaci toho supernapětí uzlu antisvěta, povede do prázdnoty inertního éteru.

Kdežto v našem mladém spirálovitém Vesmíru stále není dostatek těchto sil, vlastností éteru, k úplnému rozbití uzlu antisvěta a jeho rozštěpení na inertní éter. Jakmile k tomu dojde, náš Vesmír se změní ze spirálního na sférický. Toto je jediný fyzikální proces éteru.

V jádru vesmíru, v trychtýři jeho víru, jenž zužitkuje pouze určité sraženiny napětí (látku), které jsou protisvětským anti-vědomím nebo(li) démony - ty lze rozštěpit na inertní éter. Aby se mohly štěpit, musí existovat určité parametry takových shluků. Hierarchové antisvěta, arcidémoni, proto zkreslují své parametry opětovným odrazem napěťových vln a nadále existují a tvoří svůj vlastní antisvět (**Viz další témata na webu**).

Během nedávných (v čase relativně, podle pozemských měřítek) bitev mezi duchy blesku a démony antisvěta, duchové blesku na sobě reflektují mnohočetné struktury postavené démony, jako by odhalovaly skutečné struktury samotných démonů. A v této podobě se démoni okamžitě propadnou do zóny rozpadu recyklátoru, stejně jako samotní Duchové blesku, protože není možné jen tak odhodit tu velkou pavučinu zpětných odrazů vln v éteru. A aby zmizeli, je nutné rozdělit samotnou sraženinu – vědomí, na kterých je tento jejich systém vázán. Proto se Duchové blesků, aby (sami) nenahradili zničené démony v antisvětě a aby zcela zničili jimi utkané pavučiny zpětných odrazů, obrazně řečeno, se v recyklátoru rozštěpili. Zároveň tato „pavučina“ okamžitě zmizí z projevů v éteru Vesmíru.

Přesně tak likvidují démony Duchové Blesku - dákiní, což zde také bylo nejednou popsáno. (**Viz téma: „Válečníci nekonečna“**).

Obrazně si to lze představit tak, že pavouka držícího pavučinu odtrhnete od sítě a zničíte ho. Ale není možné jednoduše zahodit pavučinu, jinak začne držet pohromadě a zničí miliardy světů tím chaosem. Zničit ji může pouze pavouk sám nebo ten, kdo zasedl místo něj, a to tak, že se v recyklátoru dle svého rozhodnutí rozštěpí. Pak se celá síť rozpustí v inertním éteru ze svého epicentra, pouze takto. Pokud násilně přetáhnete pavouka připojeného k síti, nerozštěpí se a udrží se na síti. Takto fungují vlnové odražeče.

Musí, ve svém vědomí, obrátit odražeče sám na sebe, a pak bude nevyhnutelně rozštěpen recyklátorem. To dělají dákiní, když na sebe úplně odrážejí pavučinu, tím odtrhnou pavouka a ten pak podle svých struktur shoří na inertní éter. Nebude schopen odrážet údery vlastností éteru onou pavučinou. Poté

dákiní na sebe vědomě odrážejí všechny struktury sítě, takže se anihiluje. V té chvíli je zničen střed sítě, tedy samotná dákiní, a zároveň dostává kolosální ránu od celé padající sítě, relativně řečeno, na ni samotnou. Toto je proces ničení arcidémonů, pokud je popsán v takových přibližných obrazech a konceptech.

Ale je třeba říci, že to všechno není snadné a nelze to udělat tak rychle. Vesmír má vesmírná měřítka a nelze mnoho udělat, dokud se nezmění samotný éter a jeho vlastnosti, tedy dokud Absolutno samo neprojde určitými fázemi svého vývoje. Ostatně ta nejzákladnější pavučina reflexí, na které spočívá struska Samaelu, která se nahromadila nad všemi manvantarami, je založena na dosud nedokonalých vlastnostech éteru spirálního Vesmíru. A pouze Duch samotného Vesmíru může tyto vlastnosti během noci Brahmy nakonec změnit, pokud k tomu během dne Brahmy nashromáždí určitý potenciál.

Temní hierarchové, včetně antisvětů ztělesněných v hustých světech a temné civilizace světových vetřelců, také všichni používají tyto sítě odrazů a snaží se je sami vybudovat, zabudovat je do struktur ještě nedokonalých, relativně vzato – do éteru nemluvněte. K tomuto účelu jsou vynalezeny konvenční jednotky, jež se v éteru nazývají jako určité napěťové impulsy. Jimi jsou popsány přirozené řetězce impulsů tak, jak se vyskytují v éteru, generující se navzájem čistě fyzikálními vlastnostmi éteru. Na základě toho jsou v éteru odvozeny vzorce pro výskyt některých impulsů v důsledku kombinace jiných napěťových impulsů. To je, zhruba řečeno, základ matematických vzorců a posloupností neboli digitalizace světa. Když jsou všechny procesy živého vysílání již popsány těmito přijatými konvenčními symboly nebo koncepty.

Impulzy živého vysílání byly brány jako konvenční celky, a protože vše ve všech světech je kombinací těchto impulsů, výsledkem byla digitalizace. Kombinace konvenčních celků, které popisují všechny jevy a procesy.

Toho využívají vtělené civilizace k budování materiálních technologií. Ale také to dalo temným civilizacím prostředek, jak obejít nebo oddálit odplatu a možnost využít procesy v éteru ve hmotě a jemnohmotných látkách pro sebe, posloužit si. To znamená, že s využitím znalostí vzorců éteru a výskytu sekvencí napěťových impulsů v něm si začali využívat éter jako zdroj pro čerpání nejrůznějších výhod.

Začali vytvářet své vlastní sekvence, žonglovali s nimi k výsledku, který chtěli, manipulovali s ním. Jak to dělají nedbalí studenti, kteří hádají odpověď na problém, ale neřeší ho. To znamená, že potřebují výsledek, a řešení, pokud je skutečně umožněno dle vlastností éteru, se bude týkat právě skutečnosti, že Duch se bude muset zříci sám sebe, přebudovat svůj světonázor, odmítnout absorpci a stát se zářičem, a ne pohlcovačem. Ale díky nedokonalosti, relativně vzato, éteru mladého Vesmíru, bylo možné zfalšovat požadovaný výsledek, aniž bychom se změnili. Tedy získat nějaké schopnosti, aniž bychom se vzdali stejné pýchy, aniž bychom měnili podstatu Ducha. Zůstali nezodpovědní.

To znamená, že si v této „digitalizaci“ začali vytvářet vlastní sekvence impulsů, své sekvence konvenčních jednotek, aby mohli vlastnosti a jevy v éteru měnit podle svých přání, aniž by se měnila jejich podstata. A to je v podstatě ovládání éteru.

Tyto sekvence jsou vytvořeny v rámci fraktality, aby zapadly do vlastností éteru. Je to technická magie Anunaki a šifrovací kódy éteru se odrážejí v jejich kabalistických znalostech.

Lidské vědomí je však daleko od této technické magie, prostě obdivuje krásu a harmonii světa. Svět je podle něj ideální a krásný, protože příroda je nesrovnatelně harmoničtější než výrobky člověka, jenž touží po dokonalosti. Ve srovnání s lidmi je příroda opravdu ideální.

V lidském chápání tato univerzální krása, kterou může vidět, vyvolává myšlenky na věčnou harmonii a blaženost vytváření harmonie.

Zde však lidské vědomí může čelit mnoha nástrahám. Ty vycházejí hlavně z toho, že si člověk nepředstaví, nezná skutečnou strukturu světa. Neustále hledá Stvořitele, který tuto krásu vytvořil, nechápe, kde se mohl vzít Stvořitel sám. Který vše stvořil. Pokud se přesto začne snažit na tuto otázku odpovědět, pak ho logické spekulace mohou přivést k pochopení sebeprojevení Stvořitele, sebezrození z Prázdnoty. Obvykle však mysl člověka strne a tato otázka mu zůstává tajemstvím. Nechce se obtěžovat hledáním odpovědi. Nebo to nahradí tím, co zná na Zemi, začne hovořit o rodu stvořitelů a dál nechápe, kdo je stvořil a odkud se oni sami vzali. A pokud je vědomí otázkou tohoto původu dále zahrnuto do kouta, stále buď vzdá hledání a bude vše nazývat božským tajemstvím, nebo dojde ke spontánnímu generování všeho z Prázdnoty. Někdy bude schopen dosáhnout pochopení cyklické povahy těchto zrození a zániků a pochopení, že neexistoval žádný počátek, a tudíž ani prapůvodní Stvořitel. Ale přesto to může být nesmírně obtížné pochopit a nejjednodušší způsob je znovu odmítnout vědět a nazývat vše tajemstvím.

Stejně tak na otázku: proč existuje svět a život, nemá člověk prakticky žádnou odpověď. Na tuto otázku člověk myslí jen s odpovědí, že k pokračování takového života je potřeba život, tedy prodloužit závod prostě proto, aby život pokračoval.

Velmi zřídka se lidstvu naskytla myšlenka na nekonečné sebezdokonalování ducha prostřednictvím převtělování. Protože takové informace nezůstaly všem národům. A abrahámovské učení, které lidem dali světoví nájezdníci Anunaki, odtrhlo s tímto poznáním samotný účel existence, s jeho zájmem rozvíjet se. Cílem bylo pouze fyzické pokračování rodu. Ale na duchovní úrovni zůstal jen strach z pádu do pekla věčných muk anebo nebe věčné blaženosti.

Národy, které věděly o reinkarnacích, zároveň chápaly smysl života právě na konci těchto znovuzrození, jako přinášení utrpení a míru ve věčné blaženosti nirvány.

Lidské vědomí vždy utíká před utrpením a vždy hledá blaženost. A tím to bohužel všechno končí.

Protože to vše je vědomí samsarického ducha. A nezačíná na úrovni lidského vývoje, ale od okamžiku sebeuvědomění jako bytosti, oddělené od ostatních bytostí a Vesmíru.

To je vědomí rostlin, zvířat a lidí. Na touze vyhnout se utrpení a bolesti a na touze po blaženosti a potěšení. To je to, co odlišuje vědomí samsarického ducha.

Ti, kteří vyjdou ze samsáry, nezůstanou navždy v blaženosti, pouze si uvědomí iluzorní povahu této aspirace a začnou chápat skutečné cíle existence Vesmíru a sebe v něm pouze jako impuls toku a nástroj Vesmír v jeho existenci a vývoji jako celku.

A přesto pocity blaženosti musí odpadnout jako iluze. Koneckonců, pokud z toho cítí blaženost, znamená to, že se stále cítí sám sebou. Cesta ven ze vši samsáry spočívá v odumírání pocitu sebe sama jako jednotlivce, jako sebehodnoty a jako akutní zkušenost s osobními pocity. Pro ducha, který se vynořil ze samsáry, je zkušenost s osobními pocity lhostejná. Hlavní je pro něj existovat v jednotě s éterickými proudy Vesmíru, cíl Vesmíru v jeho vývoji je pro něj důležitější, zapomíná na sebe a své pocity. Je rád, když vidí vývoj a růst toků Vesmíru a snaží se odstranit to, co tento vývoj zpomaluje, ale pouze na úrovni svých možností a nezačíná se považovat za všemocného boha.

Ale ti, kdo hledají vědění v temných rukopisech, vědění těch, kdo manipulují s výsledky, tam hledají

tajemství a hlavní klíče v domněnání, že jim příroda speciálně skryla možnost ovládnutí reality a možnost superschopností.

Všichni mají stejné samsarické vědomí a nemají vhled, že jsou pouze proudy univerzálního procesu. Jejich já, ego si to neumí ani představit. Jejich já chce ovládat přírodu, jejich já chce moc.

Nebo v nejlepším případě samsarické vědomí, trýzněné nekonečnými znovuzrozeními a nevidící z nich cestu ven, prostě začne hledat tyto hlavní klíče, aby se nakonec dostalo k drahocennému odpočinku v blažené nirvāně. Jako líný student sní o věčné dovolené „co nejdříve“, aby nestudoval a neřešil problémy duchovních rozhodnutí.

Neusiluje o změnu sebe sama, neusiluje o pochopení procesů ve Vesmíru a proč to všechno existuje, proč existuje svět. Chce jen utéct ze třídy a trochu si odpočinout, nejlépe tak, aby se nevrátil zpět do třídy, ale aby si odpočinul a blaženě navždy. Jsou to vlastně vědomí těch, kteří hledají nirvānu a snaží se uniknout před znovuzrozením prostřednictvím různých tajných znalostí a praktik.

V zásadě byly všechny tyto praktiky tajné, protože mohly nabourat mysl a odhalit podstatu ducha. A podstata ducha je u každého jiná.

Ve světelných civilizacích se takové praktiky používají, když si duch, který vstoupil do inkarnace kvůli určitým úkolům, potřebuje rychle vzpomenout na sebe a své úkoly v podmínkách, kdy tělo v této civilizaci blokuje vzpomínky čistě na tělesné úrovni, což způsobuje zapomínání mozkovými procesy. Je to jako zablokovaný přístup ke znalostní základně ve srovnání s moderními pozemskými počítačovými systémy. Tedy pokud potřebujete odemknout mozek, aby přes něj duch mohl předat své znalosti do tělesné paměti a mysli, které jsou také blokovány schopnostmi mozku.

Ale pokud se to děje s obyčejným samsarickým karmickým člověkem, jehož podstata ducha ještě není vyvinuta a je zatížena neřestmi, sobectvím, pak výsledkem bude falešné osvícení, klam vznešenosti, zhoršení všech neřestí a úplný projev podstaty ducha, a to se vši jeho nevyvinutostí. Z nižší astrální roviny jsou přitom téměř vždy přitahovány různé entity, které pomocí tohoto odemykání mozku praktikami začnou parazitovat na nečinnostech, které se již energeticky odhalily ještě více.

Temní s pomocí těchto praktik získali přístup k ovládnutí éteru pomocí těchto supervelmocí, ale podle svých temných plánů pohlcení a moci nad světem. Ukazuje se, že takto rozbíjí pojistku Vesmíru proti invazi nevyvinutých a těžkých duchů do životních procesů samotného Vesmíru, což je již velmi nebezpečné pro samotné světy, kde jsou takoví temní magové ztělesnění.

Tato zranitelnost je samozřejmě neutralizována éterem, ale ne okamžitě, ale když už dosáhne kritického množství, relativně vzato. To je cena mládí našeho vesmíru a nedokonalost éteru v něm.

Po získání přístupu k praktikám nejsou obyčejní karmičtí duchové, kteří nepřežili neřest, dokonce ani pomocí těchto praktik, schopni si skutečně uvědomit, k čemu získali přístup. Nemají schopnost tomu rozumět v duchu, protože duch ještě nevyvinul vědomí. Je nemožné rozvíjet ducha v uvědomění pomocí praktik. Proto všichni cvičenci popisují především tělesné pocity svého prožívání.

Pro někoho jsou to slzy, katarze, čistě fyzické, pro jiné pocit blaženosti, ale to vše je zase na úrovni těla, protože nezralý duch to není schopen vnímat jinak. Tyto zjevené mentální jevy nadále vnímá pouze skrze já, skrze své osobní pocity. Odtud stav blaženosti.

Tento stav se sám o sobě nemůže jinak projevit; je pociťován právě já, egem, pocitem sebe sama a svými pocity a zážitky. A člověk ani nechápe, jak a co bude cítit, když se jako člověk odhodí. Toto nebylo nikdy

nikde popsáno.

V podstatě ten pocit rozpuštění a pocit, že všechno najednou. A to je to samé falešné osvícení.

Nikdo nepopisuje svět, přírodu bez sebe, že je vše sjednocené a živé, a vy sami jste jen nepatrný proud někde tam venku, v tom velkém organismu existence, potřebný jen tam, na svém místě pro určité úkoly, které jsou právě jako mikroskopické v měřítku vesmíru.

Ne, všichni ti, kteří jsou falešně osvícení, začínají vidět sami sebe ve všech procesech Vesmíru a cítí se v každém projevu života. To znamená, že uplatňují svůj význam v každém okamžiku vesmíru. A přitom si myslí, že to je pravda a rozpuštění sebe sama ve všem. Skutečné pochopení vlastního místa ve Vesmíru úplně mizí a výsledkem je velká lež superega.

A pravdou je, že Vesmír si ani nevšimne, pokud vaše vědomí navždy zmizí. Příroda zůstane a květiny budou dál kvést a zvířata budou dál běhat a žít jako dřív a nikdo o vás ani nebude vědět a nikdy se to nedozví. Jste prostě jedním z nesčetných projevů éteru, impulsem, ale ne celým éterem jako celkem. Nemůžete být všude a všechno najednou. Pouze falešné osvícení - nevyvinutý duch, nafouknutý praktikami, vede k takovým pocitům. A veškerá blaženost pochází právě z vědomí ega skutečnosti, že VY jste ve všem a můžete se cítit jako květina a včela a list a kdokoli, včetně démona.

To je velká noční můra iluzí, založená na skutečnosti, že vědomí může skutečně cítit samo sebe, protože se skládá ze stejného éteru a může proudit. Ale to je prostě vlastnost éteru, a ne že vy jste celý Vesmír, protože můžete cítit a být kýmkoli. A pokud se zároveň cítíte jako démon a vstoupíte do jeho pozice a začnete ospravedlňovat jeho hltavost, pak to naznačuje, že jste si jako duch vůbec nic neuvědomili, ale zůstali jste na své nerozvinuté úrovni chápání. Neboť kdyby byl rozvinutým duchem, okamžitě by ho zasáhla velká bolest toho pohlcení, a ne jeho ospravedlnění. Pohlcování přináší vyvinutému duchu utrpení, protože jde proti impulsům Vesmíru.

Je nemožné cítit blaženost, když jste oběť i upír. To značí pekelný krach vědomí a pocit nespravedlnosti. A ten, kdo jednoduše cítí proudění energie komunikujícími nádobami, je mrtvý, odstraněný z Vesmíru a ospravedlňuje zlo a smrt Vesmíru, protože vůbec nechápe, k čemu takové proudění nakonec povede. Ale to je nakonec smrt vesmíru, to je sebepožírání.

Ale ne, falešně osvícený to nevidí. Filosofuje v blaženém předvádění svého ega, že ON SÁM je nad dobrem a zlem a svět je rovnováha. Pokračuje proto jako papoušek v opakování dogmat antisvěta, které četl v knihách, ale přitom necítí skutečný živý Vesmír. Necítí, a proto dál mluví nesmysly o rovnováze a ideálu dobra a zla nebo o tom, že dobro a zlo jsou jen iluze vědomí. Necítí ani nevidí, že tyto procesy jsou pro Vesmír osudové. A žádná praxe mu to nedovolila pocítit. Protože praktiky tuto temnotu neodstraňují, ale pouze způsobují psychismus vjemů na tělesné úrovni, které údajně dokazují přítomnost osvícení. Psychismus může dokonce vést k zázrakům a nadschopnostem.

To vše se ale děje právě v okamžiku spojení entit, kdy si za pomoci praxe, v očekávání vjemů, člověk sám otevírá své skořápky.

Prakticky každý praktikující, který se nezbavil já, očekává senzace, vidí v nich důkaz svého osvícení. Pocity blaženosti, extáze. A to jsou pocity sebe sama, sama sebe, zvlášť - pokud jsou dlouhodobé.

Skutečně osvícený člověk tyto pocity nemá. Otevírá se před ním obrovská propast velké Prázdnoty nekonečna, z níž začíná vize reality všech procesů. Jiný úhel pohledu, jako by se díval samotný Vesmír, ale zároveň zcela mizí vjemy osobnosti. Neexistuje žádné srovnání a sebe-pamatování, že jsem to „já“, kdo

cítí svět tímto způsobem. Neexistuje vůbec žádné „já“. Zmizí, jako by vůbec neexistovalo. Proto neexistuje blaženost jako pocit. Blaženost je obecně spíš fyzický pocit.

V duchu se to blíží pocitu „vyraženého dechu“, ale zároveň je to mnohem silnější, protože tam není vůbec žádný pocit ze sebe sama, nejsou tam žádná srovnání a je to přirozené. A pokud se v tom objeví myšlenka na vlastní místo, pak je toto místo považováno za naprosto bezcenné a ne - že jste obsažen ve všem.

Mnoho falešně osvícených lidí začíná pociťovat SEBE ve všem a v každé kapce stvoření natolik, že jejich vědomí odstraňuje všechna tabu, a když nechápou, že Vesmír je živý, vidí v něm pouze SEBE a své pocity, což znamená, že nyní se vše stává pro ně možné. Dovolují si VŠECHNO. Protože prý chápou, že když jste celý svět, pak co ještě si zakazovat.

Přesně tak proráží vnitřní touha ducha - toho nevyvinutého požirače - a když ospravedlňuje svou podstatu, pak začíná ničit svět kolem sebe. Takto se démoni rodí z falešného osvícení užitím praktik. Jsou to právě pocity blaženosti, a pokud vám vstupující entity dávají i nějaké fyzické nadschopnosti, například čtení myšlenek druhých, pronikání vědomí do jiných vědomí, pak se duch valí hlava po hlavě do antisvěta.

Duch ani neví, že je to temnota a není to dovoleno. A jeho osvícení mu tyto znalosti nedává. Protože se jedná o FALEŠNÉ osvícení, kdy duch necítí pravdu, ale nahrazuje ji svými vlastními pocity blaženosti a přijímá jakýkoli nesmysl v tomto stavu jako pravdu. A pokud tento nesmysl ospravedlňuje jeho skryté touhy po podstatě ducha, pak to vede k explozi ega v superego a okamžitému pádu ducha, s jeho vědomím, do antisvěta. Přitom tomu možná ani nerozumí, ale tvrdí, že poznal Boha a sám se stal bohem.

Nepochopí, že by člověk neměl zasahovat například do myšlenek druhého. Nemyslí na něho. A to dokazuje, že ŽÁDNÉ osvícení neexistuje. Stejně jako člověk pociťoval pouze své vlastní touhy, tak pociťuje i nadále, stejně jako si nedokázal představit, co ve stejnou dobu cítil druhý, a stále si to nedokáže představit. A skutečnost, že se cítil jako každé stéblo trávy, se ukázala jako pouhá iluze, jeho vlastní představa o tom, plus osobní extáze téměř na tělesné úrovni. Zde končí veškerá osvěta pomocí praktikujících cvičení.

Mnozí tam, když pocítili explozi superega, cítí, že jim je nyní vše dovoleno a karma je již neovlivní. Ostatně důkaz je jasný. A ono, tento důkaz, je pouze v této extázi a ve schopnostech entit, které vpustil.

Pocit nepřítomnosti karmy může být - v tomto případě - právě známkou pádu do kmitočtů antisvěta.

Protože jakákoliv volba s sebou nese důsledky. A i když duch poté, co opustil veškerou samsáru, náhle spáchá zlo, nezůstane „zavěšený“ ve vyšších světech, to ne. Kmitočty jeho podstaty okamžitě ztěžknou. Toto je čistá fyzika éteru. A neexistují žádné zákony, které by tuto fyziku změnily. Pouze vědomí, které zcela nerozumí, necítí a nevidí tuto fyziku, si představuje chybějící odplácení na určitých úrovních vývoje nebo tam, ve vyšších dimenzích existence. A to vše jen dokazuje, že k žádnému skutečnému osvícení nedošlo a vědomí si jednoduše spletlo iluze s realitou.

Stav euforie a příjemnosti uvnitř je brán jako důkaz osvícení a účinnosti praktik. Ale ve skutečnosti je to právě důkaz toho, že výsledek praxe je falešný. Je to podvod a vjem energie z temných světů. Vyplývá to právě z popudů ducha, očekávat přesně to, jako důkaz, očekávat pocit blaženosti z kontaktu s vyššími světy a z nepochopení, že ve skutečnosti jsou tam pocity úplně jiné a nejdůležitější z nich je ztráta sebe sama a pociťování jako vlastních a obecně nemožnost hledání sebe sama v pocitech.

To však může vzniknout pouze po uvědomění duchem, nikoli po mechanických praktikách nebo po autohypnóze – vizualizacích.

Tam člověk cítí prostě poznání, nebo spíše, je tam bez pocitu. Taková pocítění prostě nejsou. Protože vjemy, to jsou doslova vlastní vjemy ducha samotného, proudu éteru. Ale proces vzhledu je prostě odstranění clony iluzí, a ne jakýchkoliv vjemů.

Existuje prostě porozumění všemu a všem a to je přirozené a nezpůsobuje překvapení. A není už žádná osobní vůle a touhy. Zmizí úplně. Prostě si ani nepamatují, že tam byli. Protože jsou vnímány jako divoká ošklivost a pokažení. Existuje pouze to, jak to má být podle vln éteru, a neexistuje žádná jiná vůle, protože jiná vůle, která není v souladu s vlnami éteru vesmíru, je zkreslení a zlo, porušení, které způsobuje brzdění rozvoje. Nemoc éteru. A duch osvětleného to ví a cítí každý okamžik s každým impulsem. Ani nemůže myslet jinak než impulsy vln éteru, unisono.

Ale pokud je v něm sobectví, pokud tam skončil díky praktikování, pak není schopen uklidnit své osobní touhy a názory, a proto nevidí pravdu za těmito troskami. Žádné osvícení, nýbrž dojde k záměně a jemné světy, které se snaží v praktikách procítit, mu jednoduše, jako ten astrální, vykreslí obrazy toho, co si představuje. Ale pořád to bude iluze.

Jestliže ego ještě zesílí, přesvědčeno o důkazech, pak podle fyziky éteru duch okamžitě ztěžkne a ve svém stavu upadne přinejmenším do nižší astrální roviny. A pak se otevře všemožným entitám a podsedlíkům, jejichž hlasy začne vnímat jako další důkaz svého osvícení.

No, pokud uváží, že se ho nyní karma obecně netýká - odplata, pak je to známka selhání vědomí na úrovni hlubokého antisvěta.

Překročit linii odplaty znamená - získat status škváry antisvěta, která již nerezonuje s vlastnostmi éteru Vesmíru a podle zákona sebezáchovy Vesmíru pouze podléhá likvidaci bez jakékoli odměny. Při porovnání již byla překročena gravitační čára, a tak v našem éteru již není přiměřené odplaty.

Opravdu, i ti, kteří nejsou protisvětští - jsou ovlivněni činy, ač jste vyšli z celé samsáry. Každý, kdo vyšel ze samsáry, může okamžitě padnout, jestli se dopustil něčeho nezákonného, to jest něčeho, co poškozuje éter Vesmíru nebo duchy v něm. A čím výše jste byli, tím níže se ocitnete! Tam je skutečně největší odpovědnost každého ducha.

To je sebeobrana Existujícího. A odplata nepřichází jen na supertěžké protisvětské lidi, na ně se zákony Existujícího nevztahují, neboť již z něj byli vymazáni a stali se struskou, kterou z Existující nenávratně připravuje k likvidaci.

Proto každý, kdo si v duchu neuvědomil, každý, kdo nezměnil svůj způsob života, aby žil každý okamžik podle svého svědomí, každý, kdo šel do praxe s kundalínou zkaženou smilstvem – může přijímat pouze iluze osvícení, ale ne samotné osvícení. Nejenže neopouštějí kruh samsáry, ale upadají do něj mnohem hlouběji, někdy až do stavu vědomí démonických světů a antisvěta.

Jsou to takzvaní skokani, kteří se chtějí v lepším případě dostat z kruhu samsáry, jako indiští jogíni, v horším případě prostě chtějí pobavit své ego různými nadschopnostmi nebo chtějí cítit nadpozemské pocity extáze a blaženosti; vzrušení a navštívit fantastické světy.

Všichni se vyznačují obvyklým samsarickým tělesným vnímáním světa. Právě oni si myslí, že je možné se přesunout do světů vyšších dimenzí společně s fyzickým tělem a sní o takovém Přechodu. Protože navzdory jakékoli praxi si ponechávají vědomí těla a je pro ně děsivé a nemožné představit si sebe bez těla

ve skutečnosti; neinspirují se tím, kam létají ve svých fantaziích.

Jsou připraveni odtáhnout svá těla do vyšších světů a léčit tam své tělesné neduhy. Pro ně jsou skutečné pouze fyzické pocity blaženosti, projevy plachosti, něha se slzami a emocionální zážitky. Což také přesně vypovídá o hustém jáství vědomí Ducha. Protože emoce se slzami jsou právě pádem do Ega, přes jáství a podvědomou něhu k sobě samému, jsou to příjemné pocity hluboké pýchy.

Slzy blaženosti jsou vlastně způsobeny energií rir, kterou při používání praktik začíná pociťovat Duch, protože podle kmitočtů svých vibrací je zrovna v dosahu těchto energií.

Každý, kdo skutečně opustil samsáru, je velmi daleko od těchto rozsahů extáze a nebo slz něhy. Od kontaktu s neznámým nebo od obdivu k záření. Příčinou těchto obdivů je právě to, že vědomí zůstává tělesné a je vším překvapeno. Skutečně osvícený člověk už cítí, že je to běžné a že by to ve skutečnosti mělo být. To jde do podstaty Ducha, coby poznání. A překvapení je, když je poznání nepřístupné a uzavřené těžkými frekvencemi ducha. Proto během všech těchto meditací sledují v nejlepším případě karikatury astrální roviny.

Dalším důkazem falešného osvícení není změna životního stylu, ani extrémní změna asketismu či přeslazené pseudolásky ke všemu a ke všem.

To jsou také známky těch, kteří okusili iluze energií rir z temných světů. Protože opravdu osvícený člověk ví, k čemu ve skutečnosti vede láska a odpuštění těm, kdo páchají zlo, a také naprosto dobře chápe, že askeze je velké zlo, stejně jako chtíč - jako druhý extrém nevyřešeného já a osobního vědomí, které nedokáže vidět neosobně - právě samsarický Duch.

Slzy blaženosti a extáze jsou známkami spojení entit, které přicházejí jednoduše podojit tyto energie, jako určitý typ gavy. Nic víc.

Mnoho takových samsarických Duchů, kteří si představují osvícení nebo pohyb ke světlu, začne být dojata a koupat se v slzách, odpouštějící svým nepřítelům. Zároveň pociťují euforii. Ale dává to pýchu a sobectví. A právě tyto pocity je vede k odpuštění a myslí si, že právě touto světlou cestou získávají blaženost.

Ale ne, ve skutečnosti ani nechápou, co ten temný padouch může přinést ostatním lidem, pokud nebude zastaven, kdežto mu bude odpuštěno. Nemyslí na jeho další oběti. V tuto chvíli myslí jen na sebe, i když dávají své tělo jako oběť a nechají se zabít bez reptání. Jednoduše prožívají euforii něhy z vlastního jednání. Tady leží pravý důvod. To je to, co je na této odpouštějící lásce přitažlivé, ve své něze s vlastní svatostí!

I když to vědomí takto nevyvozuje, přesto euforie vzniká právě z tohoto pocitu a je to, co cítí - pýcha jednotlivce. Pokud zde není žádná pýcha a sobectví, pak neexistuje vůbec žádná taková euforie a neexistují žádné tyto pocity blaženosti a potěšení obecně. Je radost, že zlo bylo zastaveno, nebylo mu odpuštěno, že už nemůže nikomu způsobovat utrpení. To je přesně v souladu s proudy éteru Existujícího. A ne něha vlastního odpuštění, že jste dosáhli takových výšin a navzdory všemu můžete milovat padoucha.

A co tato vaše láska k tomu, koho tento padouch zabije, probodne vás a překročí vaši mrtvolu. Zastavil jsi zlo? Zachránil další oběť tím, že oddal své tělo? Ale na to nemyslí ten jakobysvatý. Jeho euforie je silnější než strach ze smrti a bolesti a právě v tom vidí sílu svého ducha a svatosti. To je vše. Ale ve skutečnosti jde také jen o sebe a své pocity z té samé euforie z blaženosti. To je ta euforie ze sobectví,

z pýchy.

Tak se projevuje ve zvrácené mysli, ve zvráceném vědomí nejstarší, duchem nepřežitý instinkt jáství – touha po blaženosti. I když Duch překonal strach z bolesti a smrti, nikdy nepřekonal touhu po blaženosti. A to znamená, že nikdy neodvrhl ego a nevyšel ze samsáry a zůstal hluboce samsarickým Duchem.

A ti, kdo usilují o nalezení blaženosti v nirvāṇě, jsou v nejhlubším sebeklamu nejzákeřnějšího jha jáství – právě v touze po blaženosti.

Velká prázdnota Nekonečna nejsou osobní pocity - je to nepřítomnost takových pocitů vůbec, je to jiné, nelze to popsat slovy, protože pro to neexistují žádné jazykové pojmy. Ale to nejsou emoce, ani blaženost, ani účast, to jsou pocity propasti, snažící se překonat drsnost a potíže, turbulence jejích proudů. Toto je neosobní touha Vesmíru existovat a nezasahovat do rozvoje veškeré Existence, být proudem Existence a nést její sílu přesto bez osobního vědomí, že ji vůbec nesete VY. Je štěstí, že TO takto působí, že je to TO! Ty vůbec neexistuješ a nejsi ani pozorovatel! Jsi v tom - a neexistuješ. To je přirozená zář a štěstí, které je neznámé těm, kteří si to představují pouze jako blaženost euforie.

Je štěstím, že Existence pokračuje ve vytváření vzorců existence, které přecházejí do jiných vzorců, že život je nekonečný, stvoření je nekonečné, existence forem v myriádách vesmírů a stvoření je nekonečná. Štěstí je, že Síla existence dokáže přeměnit těžké, zamotané shluky absorberů na inertní éter a vymazat je ze vzorců Existence. I když v měřítku, které je nemožné prozkoumat myslí osoby vtělené do světů, stále není nic silnějšího než síla Velkého Nekonečna. Inu, fyzické životy bytostí mizí jako spadané listy a příroda dává sílu k rozkvětu novým. Toto je pouze změna forem, změna těl, a to je také velké Nekonečno.

A znovu byl svět vymalován neustále se měnícími a pulzujícími duhovými tóny, odhalujícími podstatu toho, jak jsou stavěny formy věcí, předměty z Prázdnoty. A znovu se zformovaly do perleťových hřebenu vrcholů, ponořených do modré dálky. A zase někde venku, v jeskyni nad propastí, pokračuje tanec na stěně rozpadlé fresky...

Zapsala Valeria Kolcova

28.10.2024

https://shambavedi.blogspot.com/2024/10/blog-post_28.html

fyzikální a duchovní témata

ver. 28.4.2025 nachystal

[Bohumír Tichánek](#)